

ĐÀ LẠT! ĐÀ LẠT!

Đà Lạt đang vào mùa dã quỳ. Tôi biết, giờ này, giờ a cái nắng gay gắt đến phồng da của Sài Gòn thì xò núi, màu vàng của dã quỳ không làm buổi trưa thêm chói chang mà thêm phần lung linh, huyền ảo. Tôi nhớ Đà Lạt với những trưa dài rảnh thênh thang, nơi tôi hình dung mình như nhè gió, có thể bay lượn vào đời ngàn, trên những vàng rực dã quỳ, những đóa vàng tràn ngập, chân không chạm đất. Tôi nhớ Đà Lạt với những con đường quanh co uốn lượn thung lũng, nơi những khu nhà lợp ngói hiên những đóa hoa sao nhái và bóng công anh xôn xao. Tôi nhớ Đà Lạt với những góc trưa nguyên xù xì, già cỗi, để thêm âm trầm giờ a những cúc trưa tình khôi... Tôi nhớ Đà Lạt của tôi, những đóa hoa thắp đời của tôi, những nơi buổi trưa nắng trên bãi cỏ, những phù phiếm mờ ảo ven đường...

Tôi nhớ Đà Lạt năm tôi 8 tuổi. Hồi đó, quanh Hồ Xuân Hương còn đầy hoa và cỏ dại. Những cái mai anh đào lợp im to bóng xuống mặt nước xanh màu tảo. Tôi nhớ thung lũng Kim Khuê, nơi tôi lặn dưới tiên nhìn thấy mặt biển hoa arum trưa và hiểu ra thế nào là giờ nở mà quý phái. Buổi chiều, sau khi nhẩy dây với bạn trẻ con hàng xóm, tôi thường đạp xe ra bãi cỏ, lên đồi thông nhặt quế khô về chơi. Mười năm sau quay trở lại, những hoa dại, những cây cà đắng mọc trái tròn như xù như dứa gang quanh hồ đã biến mất, đồi thông thành sân vận động. Lặn vào thung lũng như Kim Khuê cũng đã biến mất và giờ không còn những hoang dã thiên nhiên, mà là những khóm hoa trưa ngay hàng phố phường, vài tháng thay mặt biển và đường nhiên là trên rớt nhieuu tin. Tôi nghĩ, quan niệm về cái đẹp có lẽ cũng nên chia ra hai trường phái hay hai phe: Tự Nhiên và Nhân Tạo, hoặc phe Mặt Trời và phe Tháng Hằng. Tôi chắc chắn sẽ theo phe Mặt Trời.

Đùa chút thôi. Tôi đang rọt nhò Đà Lạt. Tôi thềm buò i sòm bòm c xuông khò i chuyòn xe khách chò y xuyên đêm, đi thò ng tở i phía sau khu Hoà Bình và ngò i vào quán cà phê cóc quen thuò c chò lèo tèo vài cái ghò gò con con ở góc phò lúc 6h sáng. Tôi thềm phóng xe nhò bay trên đò ng lên Trỏ i Mát đò nhìn toàn cò nh Đà Lạt tở trên cao, đò ngòm nhò ng biò t thò bò hoang (nay đã chính thò c không đò c hoang nò a) nòm duyên dáng ở n hiòn sau nhò ng lùm cây um tùm (hiòn đã cò t tở a gòn gàng). Tôi nhò quăng đò ng lên Cò u Đò t, băng xuyên qua rò ng thông, con đò ng dài hun hút nhò đi sâu vào lòng núi, nò i nhò ng đám mây thò nh thoò ng choàng lỏ y tôi vò i hò i sòm ng âm ò m lỏ nh, vò a ma quái vò a cuòn hút. Tôi nhò khu nhà lỏ ng kính trỏ ng rau, trỏ ng hoa rỏ c sáng cò mỏ t vùng trỏ i đêm ở Thung lũng Tình yêu, nò i tôi chò y xe len lỏ i, luòn lách khò p các con đò ng nhò tắm tở i đò tìm mỏ t chò đò ng đò p nhò t mà ghi lỏ i thò ánh sáng ở n ào trong thỉnh lỏ ng đó.

Tôi tở ng đò n Đà Lạt vò i nhiò u ngòm i, có khi là bòn, có khi là ngòm i yêu. Tôi tha thiò t rỏ hỏ đi nhò mỏ t ngòm i thiò t tha mỏ i khách quý vò nhà. Tôi cũng tở ng đò n Đà Lạt chò mỏ t mình. Nhò ng lỏ n ò y, tôi nhò cô đò c lỏ i. Tôi lỏ ng lỏ trôi khò p nò i trong thành phò và nhò ng vùng ngoò i ô nhò mỏ t giò t nò c trong suò t, trỏ n trỏ i và không e dè. Đà Lạt là nò i thích hỏ p nhò t đò đò n mỏ t mình, vì tôi sỏ không thò buòn đò c. Tôi có thò vui phát điên lên khi bỏ t chò t nhìn thò y mỏ t đò c hoa vàng thoai thoò i lỏ n theo sòm n đò i, có thò bỏ t còm i thích thú vì cò n gió luòn qua khe áo vào đùa trên ngò c mình. Tôi thò m chí nghĩ đò n viò c chò t đi cho rỏ i khi nhò n ra cánh hoa phù dung mỏ c đò i ven đò ng sao lỏ i có thò mỏ n màng đò n thò ...

Tôi nhò cò nhò ng ngày hè ò m ò t, Đà Lạt chìm trong nhò ng cò n mỏ a phùn, hoò c mỏ a bóng mây. Tôi nhò trỏ n sỏ t 40 đò trong căn phòng trỏ nhò hỏ p, mỏ t mình giò a đò ng chẵn chiò u nhàu nhỏ, giò a ngò n ngang đò ng sách truyòn thuê vò đò c, nhìn ra ngoài trỏ i mỏ a và tở ng đầu mình đã đò n chò n tở n cùng thò giò i. Tôi nhò cò nhò ng đêm uò ng rỏ u trên đò i đò n say lỏ ng lỏ ng, đi bò vò khách sỏ n mỏ t mình, vò a đi vò a còm i và thò m chí hét váng cò đêm vì nhò n ra cuò c đò i đò p quá.

Tôi nhò Đà Lạt, Đà Lạt cò a nò ng hanh vàng và gió se se, cò a nhò ng đoá hoa đò i, nhò ng con đò ng đò c quanh co không hỏ có đèn xanh đèn đò, nhò ng căn nhà cò t cao cò t thò p. Tôi nhò cò nhò ng bóng cây đã mỏ t. Đà Lạt trong suy nghĩ cò a tôi giò ng nhò mỏ t tở m thò m vò i chò t liò u tuyò t đò p và hoò tiò t xỏ u xí. Tôi không còn muòn nói nhiò u vò nhò ng gì ngòm i ta đã lỏ y đi khò i nò i này, và nhò ng thò ngòm i ta đã mang đò n nò i này. Tôi chò muòn nói đò n mỏ t thành phò, nò i tôi có nhò ng ngòm i bòn quen mà nhò không quen, nò i mỏ i ngòm i tôi gỏ p trên phò đò u lỏ mà nhò không lỏ. Đó là nò i tôi đò n, đi, tở n tở i, vui sòm ng, đau buòn, hỏ nh phúc, tuyò t vò ng... sau rỏ t nhiò u chò ng đò ng, và vùng đò t này nuò t chò ng hỏ t, vò t tở t cò vào mỏ t vũng thò i gian trong suò t, đò c sỏ t và bỏ t đò ng – mỏ t bò o tàng cò a nhò ng kò niòm đã bò vô hiò u hoá sỏ c ò nh hòm ng.

Đi Đà Lạt đi, công. Khi công chán ngán những món n, những việc phải làm, những điều phải lo nghĩ, những bất công, oan trái, bất c.... thì đi đi, đừng nhưng đừng dẫu quá khổ, trút bỏ những lo âu hi vọng. Buông thả mình đi, để gió ôm lấy hình hài, và những đóa hoa ve vút tâm hồn, những mặt trời và công sẽ nhìn thấy những người da thịt mình mềm lên. Đó, công sẽ được tái sinh trong một cơn hoan lạc tràn đầy. Đi đi!

KHUNG HÀ

